

Arrest

nr. 69 621 van 6 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 20 oktober 2011 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2011 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 20 oktober 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat in eerste instantie dat zij op 01.08.2011 in België was toegekomen en vroeg op 13.09.2011 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn op 08.05.1993 te Voronezh. Tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 wijzigde betrokkene haar datum van aankomst in België en stelde dat ze ongeveer één week voor haar asielaanvraag in België België zou zijn toegekomen. Betrokkene stelde eveneens dat haar geboorteplaats Schevchenkovo in Voronezh is. Uit het Eurodacverslag van 13.09.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 06.10.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze anderhalve maand geleden al liftend naar Moskou gereisd zou zijn. Vandaar zou ze per trein naar Brest (Jit-Rusland) gereisd zijn en vervolgens van Brest (Wit Rusland) per trein naar Polen. Betrokkene verklaarde in Polen een asielaanvraag te hebben ingediend en dat haar reispaspoort word ingehouden. Betrokkene stelt dat ze na twee dagen Polen al liftend verliet richting België. Betrokkene stelt dat ze in België toekwam vier dagen voor haar asielaanvraag op 13.09.2011. Betrokkene stelt dat ze de eerste vier dagen van haar verblijf twee dagen in een Kerk verbleef en één nacht op straat. Betrokkene stelt dat zo de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet afwachtte en dat ze dakloos was omdat ze niet naar het opvangcentrum durfde te gaan omdat ze “kennis” van de familie tegenkwam. Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 13.09.2011 werd op 04102011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. Do Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.10.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van do Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor do behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat or geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens do Vluchtelingenconventie van Genève d d 28.07.1951 ondertekend on neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingonconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over do aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook golden in do andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten do minimumnormen inzake do asielprocedure en inzake do erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in do Europese richtlijnen 2004/83/ED en 2005/85/ED, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/831EG of op hot artikel 3 van hot Europees Verdrag voor do Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art 3 EVRM of dat or een risico bestaat dat do Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft Bij de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij niet weet of ze familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een

behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België een mooi land is en dat het beter is om hier asiel aan te vragen aangezien er geen familie in de buurt is. Betrokkene stelt dat ze pas in Polen besliste om naar België te komen en dat ze niet in Polen kon blijven omdat ze er van overtuigd is dat daar familie is en dat ze denkt dat het gemakkelijker is voor Tsjetsjenen om naar Polen te gaan omdat ze denkt dat er geen visumplicht is voor Polen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar verklaringen dat er familie zou zijn in Polen op geen enkele wijze aannemelijk maakt en zich enkel baseert op een overtuiging". Concrete elementen of bewijzen dat er familie in Polen aanwezig zou zijn, brengt betrokkene echter niet aan. Bovendien, indien ze in Polen angst zou hebben voor familie of anderen dan dient betrokkene zich te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen gedaan had. Dat er voor Russische staatsburgers, waaronder de Tsjetsjenen geen visumplicht zou zijn voor Polen en dat het dus voor Tsjetsjenen makkelijker is om naar Polen te gaan, is bovendien niet relevant. Betrokkene is immers zelf ook zonder visum naar Polen gereisd en vervolgens zonder visum van Polen naar België doorgereisd wat aantoont dat dus ook andere Tsjetsjenen na hun binnenkomst in Polen kunnen doorreizen naar andere landen, zelfs zonder in het bezit te zijn van een visum. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze vanuit Polen onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd en daar vermoord worden en dat je Polen kan binnenreizen zonder visum en dat er in Polen 00k mensen zijn die haar familie kennen (DVZ,vraag 21). De verklaring van betrokkene dat ze vanuit Polen onmiddellijk naar Tsetsenie zou worden teruggestuurd en daar vermoord zou worden, maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Geneve d.d 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die 00k gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan 00k geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de verklaring dat je Polen kan binnenreizen zonder visum en dat er in Polen 00k mensen zouden zijn die haar familie kennen dient te worden opgemerkt deze aangehaalde redenen niets te maken hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien er bovendien mensen zouden zijn in Polen die haar familie zouden kennen en ze cm één of andere reden een vrees zou koesteren ten opzichte van deze personen die mogelijks in Polen aanwezig zouden kunnen zijn, dan dient zij zich zoals hogerop reeds werd uiteengezet te wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen had gedaan. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze moeilijk ademt en soms hoofdpijn heeft. Ze verklaarde eveneens dat ze soms pun heeft aan haar benen en soms stekende pun heeft aan haar hart

en rug en soms Valeriaan neemt. Betrokkene stelde eveneens dat ze zwanger is. (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze ingeroepen elementen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn. noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar andere nuttige informatie dat ze op de vlucht is voor haar familie omdat ze op 20.07.2011 verkracht zou zijn en dat ze momenteel zwanger is. Betrokkene stelt dat deze zwangerschap niet het gevolg is van de verkrachting maar dat ze één week naar haar asielaanvraag zwanger raakte van een vriend in Antwerpen. Betrokkene stelt dat ze niet naar een dokter geweest is maar dat ze gewoon weet dat ze zwanger is. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat indien betrokkene een vrees zou koesteren voor haar familie dat ze zich hiervoor dan tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming indien deze familie of familieleden zich in Polen zouden bevinden. Dat ze een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Poolse autoriteiten maakt betrokkene niet aannemelijk evenmin als dat ze aannemelijk maakt dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien ze een beroep op hen had gedaan. Indien betrokkene haar land van herkomst ontvlucht zou zijn omwille van de verklaarde verkrachting en problemen met haar familie die in de Russische Federatie zou verblijven dan dient te worden opgemerkt dat deze informatie verwijst naar het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-II-procedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Dat betrokkene één week na haar asielaanvraag zwanger geraakt is van een vriend die in Antwerpen zou wonen, is bovendien niet van die aard dat ze hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat het deze verklaarde vriend is die haar zwanger gemaakt zou hebben en brengt van de verklaarde zwangerschap evenmin niet het minste begin van bewijs aan. De persoon waarvan ze bovendien verklaarde zwanger te zijn, met name Adayev Aslanbek die in Antwerpen zou wonen, Tsjetsjeen is en ongeveer 29 jaar oud zou zijn (vraag ander nuttige informatie). is op basis van deze summiere gegevens bovendien niet terug te vinden in de gegevensbank van de DVZ. Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 5115 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten in Polen.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van

een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn

geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.6. *In casu* werd verzoekster op 20 oktober 2011 vastgehouden met het oog op transfer naar Polen. De vordering werd weliswaar niet ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen, maar op grond van wat in punt 2.5. werd gesteld, dient de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 november 2011 in het vooruitzicht werd gesteld, te worden geschorst.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van

verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.1. In casu diende verzoekster haar vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in op 31 oktober 2011, meer bepaald 11 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

3.2.2. Verzoekster oppert dat de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat aan haar diligentie niet kan worden getwijfeld omdat het beroep werd ingediend één werkdag nadat zij door de verwerende partij op de hoogte werd gebracht van de tenuitvoerlegging. Ter terechtzitting zet de raadsman van verzoekster uiteen dat hij moeilijkheden ondervond om met verzoekster te communiceren aangezien zij enkel de Russische taal beheerst.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het uit talmen van verzoekster *prima facie* blijkt dat zij niet diligent gehandeld heeft.

3.2.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2011 van haar vrijheid werd beroofd werd en verblijft in het Centrum voor Illegalen van Brugge. Het lijkt te dezen aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor dit rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. Hoewel verzoekster slechts 11 dagen na de betekening haar verzoekschrift indient, aanvaardt de Raad dat verzoekster toch inspanningen heeft geleverd om haar beroep zo snel mogelijk in te dienen.

3.2.5. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middele*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij houdt een theoretische uiteenzetting en formuleert daarna haar concrete grief als volgt:

“Ter zake kan onder meer verwezen worden naar het arrest nr. 56-203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 17 februari 2011 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat (...)

In casu werd verzoekende partij bedreigd door Tsjetsjenen die haar herkend hebben en de omstandigheden van haar vlucht uit Tsjetsjenië kenden. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier van verwerende partij. Daarenboven werd verzoekende partij word bij haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten gewantrouwd (gevraagd of ze geen Russische ‘spionne’ was). Verzoekende partij verkeert, gezien haar zwangerschap, in een uiterst kwetsbare situatie. Vooreerst fysiek, aangezien zij er in Polen als achttienjarige vrouw alleen voorstaat en daarenboven is er een reëel gevaar dat zij in Polen door de Tsjetsjeense gemeenschap zou worden vermoord aangezien zij volgens de Tsjetsjeense traditie diende te trouwen met een man, door haar stiefmoeder aangewezen. Deze man heeft haar overigens verkracht (eveneens te lezen in het dossier van verwerende partij). Het feit dat zij de haar aangewezen man ontvlucht heeft en hot bit dat z na een lange tocht doorheen Rusland en aankomst in België zwanger blijkt te zijn, staat conform de Tsjetsjeense traditie, eigenlijk gelijk aan het tekenen van haar eigen doodsvonnis!

Gezien de omvangrijke Tsjetsjeense gemeenschap in Polen en het historische wantrouwen van de Poolse overheid ten aanzien van mensen met de Russische nationaliteit, is het weinig waarschijnlijk dat Polen aan verzoekende partij de nodige bescherming zal kunnen bieden Zelfs in België zal verzoekende partij op termijn wellicht politiebescherming nodig hebben?

In dit verband kan tevens verwezen worden naar talloze rapporten omtrent de penibele situatie van asielzoekers in Polen.

Een attestering van mevrouw Aleksandra Chrzanowska van de NGO Association for Legal Intervention van april 2010, waan zij stelt dat Polen heel vaak niet in staat is om passende bijstand te verlenen aan asielzoekers die hot slachtoffer waren van geweld (stuk 8):

(...)

Een ander uittreksel uit een rapport van de heer Jorg •Gebhard waarin hij stelt dat Polen problemen heeft met beschermen van Tsjetsjeense asielzoekers (stuk 9):

(...)

Een uittreksel uit het rapport van de Gesellschaft für bedrohte Völker van januari 2011, p.5 en 6 (stuk 10):

(...)

Een ander uittreksel uit hetzelfde rapport van de Gesellschaft für bedrohte Völker van januari 2011, p.5 en 6:

(...)

Een rapport van de European Council on Refugees and Exiles van maart 2011 stelt op p 23 het volgende (stuk 11):

(...)

Een ander rapport van de Association européenne pour la défense des Droits de l'Homme AEDH), waaruit blijkt dat de opvang die Polen levert aan asielzoekers ondermaats is. Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekende partij, gezien haar zwangerschap, de bedreigingen die ze reeds ontvangen heeft en de psychologische problemen waaronder ze lijdt, uiterst kwetsbaar is (stuk 12):

(...)

Ontegensprekelijk staat dit op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een bescherming en bijstand evenals een goede behandeling van hun asielprocedure.

Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan in Polen.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

Wanneer verwerende part verzoekende partij naar een land als Polen uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Desondanks blijft verwerende partij volhouden dat do asielaanvraag van

• verzoekende part in Polen zal behandeld worden ‘

volgens de hoge standaarden

die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Uit het bovenstaande volgt dat de thans bestreden beslissing manifest artikel 3 EVRM schendt.

Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert.”

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.6. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.7. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.8. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het zogenaamde 'Dublininterview' van 29 september 2011 verklaarde dat zij eerder in Polen een asielaanvraag indiende. Over haar verblijf in Polen zei verzoekster het volgende: *"Ik heb 2 dagen in Polen verbleven, dakloos (durfde niet naar een centrum te gaan omdat ik kennis van de familie tegenkwam)"* (Terugnameverzoek, punt 13). Op de vraag of er een specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde verzoekster: *"Omdat het hier een mooi land is, het is hier beter om asiel aan te vragen, en hier is geen familie in de buurt. Ik besliste pas in Polen om naar hier te komen. Ik kon in Polen niet blijven omdat ik ervan overtuigd ben dat daar familie is en het is gemakkelijker voor tsjetsjenen om naar Polen te gaan, denk ik, ik denk dat er geen visumplicht is voor Polen."* (Terugnameverzoek, punt 19). Verder gaf verzoekster te kennen op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?"* dat zij vanuit Polen onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd en daar zou vermoord worden. Ze vermeldde ook dat je Polen kan binnenreizen zonder visum. Er zijn zeker ook mensen in Polen die mijn familie kennen. Tenslotte gaf verzoekster bij wege van *"Andere nuttige informatie"* aan: *"Ik ben op de vlucht voor mijn familie omdat ik ben verkracht op 20/07/2011, ik ben momenteel zwanger, maar niet als gevolg van de verkrachting. Ik raakte zwanger van een vriend in Antwerpen, een week na mijn asielaanvraag. Ik ben nog niet naar de dokter geweest, ik weet gewoon dat ik zwanger ben. Naam van vriend in Antwerpen: A.(...) A.(...), van Tsjetsjeense herkomst ongeveer 29 jaar, woont in Antwerpen, ik denk dat hij gescheiden is, hij heeft Belgische en Nederlandse nationaliteit."*

3.3.10. De Raad merkt op dat verzoekster slechts gedurende 2 dagen in Polen verbleef en dat zij daarna naar België doorreisde omdat zij meende in Polen familieleden te hebben herkend. Pas in voorliggend verzoekschrift laat verzoekster uitschijnen dat deze familieleden haar zouden hebben bedreigd. Het feit dat zij in Polen bedreigingen zou hebben ondergaan vindt echter verder geen steun in het administratief dossier. In haar verklaringen kan ook niet worden gelezen dat zij zich tot de Poolse autoriteiten zou hebben gewend om eventuele bescherming te krijgen tegen de beweerde bedreigingen van haar familieleden, die, zoals dient te worden benadrukt slechts in het kader van onderhavige schorsingsprocedure voor het eerst worden gemeld. Bijgevolg is verzoeksters standpunt dat het hoogst onzeker is dat de Poolse politie haar zal kunnen en willen beschermen een totaal hypothetische bewering die niet op haar persoonlijke situatie kan worden betrokken. Bijgevolg kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden verweten dat hij geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschermingsmogelijkheden in Polen, zoals verzoekster opwerpt. Bijgevolg werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekster er niet in slaagt een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De pure hypothesen die in het verzoekschrift worden geuit, kunnen niet als basis dienen om risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.3.11. Verzoeksters *a posteriori*-bewering dat haar tijdens de asielonderveraging in Polen zou zijn gevraagd of zij geen 'Russische spionne' was, vindt evenmin steun in het administratief dossier. Er werd geen afschrift van het gehoorverslag van de ondervraging in Polen voorgelegd waaruit deze vooringenomen houding van de Poolse autoriteiten zou blijken. Aangezien verzoekster Polen reeds na 2 dagen verliet zonder het einde van haar asielprocedure af te wachten, is er geen enkele aanwijzing dat zij inderdaad onmiddellijk naar Tsjetsjenië zou worden teruggestuurd, zoals zij beweert. Verzoeksters betoog is niet bij machte om aan te tonen, zoals overigens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat Polen de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) niet zou naleven. Bijgevolg kan verzoekster op grond hiervan geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling steunen.

3.3.12. Verzoekster baseert zich ter rechtvaardiging van haar verzuim om haar grieven ten aanzien van een transfer naar Polen volledig weer te geven tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beroept op het summier karakter van het 'Dublin-interview' en het feit dat dit door middel van een tolk plaatsvindt. De Raad wijst op de opmerking die door de verwerende partij ter terechtzitting werd gemaakt over de aanpassingen die werden doorgevoerd aan het 'Dublin-interview' sinds het arrest van het EHRM waarbij België werd veroordeeld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door de duidelijke vragen, die hierboven *in extenso* zijn weergegeven en door haar uitdrukkelijke verklaring dat zij de tolk goed begreep, die beide uit het administratief dossier blijken, niet in de mogelijkheid zou zijn om al haar eventuele bezwaren tegen een transfer naar Polen in het licht van artikel 3 van het EVRM aan te brengen.

3.3.13. Met betrekking tot de penibele situatie van asielzoekers in Polen die verzoekster tracht aan te tonen aan de hand van een attest van de NGO Association for Legal Intervention d.d. 21 april 2010, het rapport van Jörg Gebhard, een tekst van het Gesellschaft für betroffene Völker van januari 2011, het rapport van de European Council for Refugees van maart 2011 en het Rapport van de Association européenne pour la défense des Droits de l'Homme (Verzoekschrift, bijlagen 8-12), dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar situatie in Polen louter aan haar eigen gedrag kan worden toegeschreven. Verzoekster verklaarde immers in het kader van het 'Dublin-interview' dat zij niet naar een centrum durfde te gaan, waardoor het eventuele gebrek aan opvang en haar dakloosheid in Polen niet aan het falen of de onwil van de Poolse overheid te wijten is.

3.3.14. Voor zover verzoekster zich beroept op haar kwetsbare positie als jonge zwangere vrouw met psychologische moeilijkheden, stelt de Raad vast dat er op de bloedanalyse na, geen enkel bewijs van haar zwangerschap of haar psychologische problemen aan de Raad werd voorgelegd. Verzoekster, wier eventuele zwangerschap nog zeer pril is, slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de man die zij als

verwekker van haar ongeborn kind aanduidt en over wie ze slechts uiterst vage verklaringen aflegt, werkelijk de vader is. Tenslotte toont verzoekster niet aan dat de eventuele psycho-sociale begeleiding, zowel in het kader van haar zwangerschap als in het kader van haar psychologische problemen niet in Polen kan worden verstrekt. Ten overvloede wijst de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de beoordeling van de medische elementen.

3.3.15. De Raad besluit dat *in casu* door verzoekende partij *prima facie* geen verdedigbare grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.16. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster na een theoretische uiteenzetting het volgende aan:

“In onderhavige vordering tot schorsing voert de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat indien de bestreden beslissing onverkort ten uitvoer zou gelegd worden, zij naar Polen zou uitgewezen worden voor de behandeling van haar asielaanvraag terwijl er in Polen geen enkele garantie bestaat dat haar asielaanvraag zal behandeld worden naar Europeesrechtelijke standaarden (cf. s.), omstandigheden die in gevalle van een onverkorte tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, ertoe zullen leiden dat de verzoekende partij in Polen geen garantie heeft op een degelijke asielprocedure en bijstand en bescherming tegen de Tsjetsjeense gemeenschap, reden waarom zij juist Tsjetsjenië ontvlucht is. Hierbij dient ontegensprekelijk rekening gehouden te worden met de uiterst kwetsbare positie van verzoekende partij.

Dit nadeel is onherstelbaar en ernstig.

De verzoekende partij stelt dan ook dat haar verwijdering naar Polen een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is uit te

sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in wezen beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uitmaakt om tot kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waardoor een verwijzing naar het door hem aangevoerde ernstig middel niet van aard is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofdte tonen (cf. RvS 22 maart 2011, nr. 212.193). Zoals gebleken is uit de bespreking van de het middel, is het nadeel dat verzoekster baseert op het gebrek aan garanties in het kader van de asielprocedure in Polen hypothetisch van aard omdat verzoekster niet *in concreto* aantoonde dat zij in Polen niet volgens de Europese standaarden zal worden bejegend.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

F. TAMBORIJN